

VIDIR

LIST ŽUPE SV. VIDIA ♦ VIDOVEC ♦ GODINA XVI ♦ BROJ 32/2014. ♦ ISSN 1334-6547





BORIK NEGDA

Tenke, rietke vejice,
druobne, sloube iglice.
Na „štokrlinu“ v hiži,
v koutu stišjeni.
V repu je biu nasajen,
ka bi do sviečnice trajau.

Resile su ga
čerlene božičnice,
licitarska srca,
kolačiki i bebice.
V zloutu i srebru,
poforbani orehi
i božični cukori.
Od „krep“ papiera,
splečeni lanci
i gipsani anđeliki.
Repatica od „staniola“
na vrhu se prelievala.
Po cielom, kak snieg,
„smotuljki“ vate i
„vilina kosa“
od svoda, do poda.

Antonija Zagorec

„VIDIK“ glasilo za vjersku izobrazbu i aktualnosti župe Vidovec. **Odgovorni urednik:** vlc. Dragutin Bogadi. **Redakcijski kolegij:** vlc. Siniša Blatarić, Jasmina Canjuga, Jurica Canjuga, Martina Cuković, Mateja Kocijan, Zoran Košić Čaćić, Dragutin Mađarić, Sandra Priher, Snježana Ptiček, Antonija Zagorec. **Fotografija:** vlc. Dragutin Bogadi, Zlatko Smerke, Ivica Pozder. **Adresa uredništva:** Župni ured Vidovec, Trg sv. Vida 6, 42205 Vidovec. **Tel./fax:** 042 741 332. **Web:** zupa-vidovec.hr. Fotografije i rukopise ne vraćamo. Suradnja nije honorirana. Glasilo izlazi periodično. Troškove namirujemo darovima župljana i donatora. **Grafičko oblikovanje i tisak:** ZRINSKI d.d., Čakovec.

Riječ uredništva

Poštovani čitatelju!

Pred Tobom je novi broj župnog lista Vidik. Razmišljajući o misli vodilji ovog božićnog broja odlučili smo da nas kroz ovaj broj vodi misao nesebične ljubavi. Odmah se zapitamo kako ljubav može biti (ne)sebična. Ljubav pruža osjećaj bliskosti između onoga koji daje i onoga koji prima ljubav. Budi toplinu i zajedništvo. Postoje tri vrste ljubavi: ljubav prema Bogu (*amor Dei*), ljubav prema bližnjemu (*caritas*) i Božja ljubav prema ljudima (*Deus est caritas*). Ljubav je temeljni način uspostave istinske ljudske zajednice. Sv. Augustin je rekao: „Ljubi i čini što hoćeš“. Prava ljubav nije samo odnos prema nekoj osobi, nego stav i orijentacija našeg karaktera.

U ovom broju željeli smo se fokusirati na to kako pojedinci u našoj župnoj zajednici svoju ljubav šire prema drugima i time doprinose bliskosti i iskrenosti između članova u župnoj zajednici. Kako oni svojim radom, svojom žrtvom, oplemenjuju drugoga jer ljubav prema bližnjemu ne bi trebala biti samo u materijalnom darivanju. Svi dosadašnji, a vjerujem i budući članci u župnom broju nesebično je darivanje pojedinaca svima nama. Svi mi pozvani smo da nesebično djelujemo u našoj župnoj zajednici kako bi tu ljubav drugi osjetili te je i oni dalje širili.

*Sretan Božić i Novu
2015. godinu želi vam
Uredništvo!*

(Ne)patvorena ljubav

„U ovome se očitova ljubav Božja u nama: Bog Sina svoga jedinorođenoga posla u svijet da živimo po njemu. U ovome je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego – on je ljubio nas i posao Sina svoga kao pomirnicu za grijehu naše.“ (1Iv 4,9-10)

Čovjek u svojoj najdubljoj nutrini otkriva temeljnu istinu, da bez ljubavi je život besmislen. Da je tome tako, otkriva nam i samo Sveti pismo, na mnogim mjestima i tamo gdje se izričito ne spominje ljubav, zapravo sve je vođeno jednom Ljubavlju. U ostalom, kako kaže Isusov ljubljeni učenik Ivan u svojoj poslanici; „nismo mi ti koji smo prvi ljubili Boga, nego – on je prvi ljubio nas.“

Ako smo povjerovali toj Božjoj ljubavi, zar ne bi onda to trebalo biti naše temeljno životno opredjeljenje? Papa u miru, Benedikt XVI., u svojoj enciklici *Deus caritas est* (Bog je ljubav), ističe: „Biti kršćanin nije rezultat neke etičke odluke ili neke velike ideje, već je to susret s događajem, s Osobom, koja životu daje novi obzor i time konačni pravac... Budući da je Bog prvi ljubio nas, ljubav sada nije samo „zapovijed“, već je odgovor na dar ljubavi kojom nam Bog dolazi ususret.“

U vrijeme božićnih blagdana nekako osjećaji nas malo više ponesu, kao da se u zraku stvara „čarobni prah“, kojeg udišemo te u nama budi potrebu da nekoga usrećimo, nekome donešemo radost, osmijeh na lice. Kao što roditeljima donese veliku radost i sreću kada prvi puta ugledaju i prime u naručje svoje tek rođeno dijete. Kako to malo dijete može donijeti toliku radost, a izgleda tako krhko, slabo i nemoćno? Nije li upravo u tome sva ljepota života, što zauvijek u sebi ostajemo krhki, slabi i nemoćni, jer upravo to nas čini ovisnim jedni o drugima, i zato Bog nije stvorio čovjeka da bude sam, već da živi u zajedništvo s drugim.

Kao što malo dijete je izraz očitovanja ljubavi svojih roditelja, tako i sam Bog je htio očitovati preko svoga Sina, Isusa Krista svoju ljubav prema nama. Bog nije patvorio ljubav, falsificirao, krivotvorio, i da bi tako izigradio ljude. Ali to je upravo učinio sam čovjek, izigradio povjerenje svog Stvoritelja koji mu je sav svijet podložio pod noge. Ne, činimo li mi to ponekad u svom životu? Jesu li naši čini plod (ne) patvorenje ljubavi? Ili proizlaze kao izraz unutarnje potrebe da darujem, ono što i sam primam. Da postajem dar, idući u susret čovjeku, kao što je Bog po-

svom Sinu izašao u susret i sam postavši čovjekom, poduzimajući određen „rizik“, jer se izložio da bude malenim, slabim, nemoćnim djetetom.

Upravo je u tome originalnost Božje ljubavi. Isus nije dao dio sebe već čitavog sebe, uložio je sve što je imao kako bi nas slabe učinio jakima i sposobnima, da i sami potpomažemo malene, slabe i nemoćne.

„Ljubav prema bližnjemu, kakvu Isus naviješta u Bibliji, pokazuje se tako mogućom. Ona se sastoji upravo u činjenici da ljubim, u Bogu i s Bogom, i osobu koja mi se ne sviđa ili koju uopće ne poznajem. To se može ostvariti samo na temelju dubokog susreta s Bogom, susreta koji se pretvorio u zajedništvo volje te zahvatio čak i osjećaje... Ljubav raste samo po ljubavi.“ (*Deus caritas est*)

Dok nam se sve više podmeće iz raznih društvenih struktura patvorena ljubav, budimo mi ti koji će učiniti jedan odlučujući korak u 2015. godini, da postajemo sve više originalni u ljubavi. Neka nam u tome budu poticaj one osobe iz naše sredine koje samozatajno svojom originalnošću u ljubavi vrše djela milosrđa. Neke majke, poput Djevice Marije; „pokazuju nam što je ljubav i koji je njezin izvor iz kojeg uvijek iznova crpi svoju snagu. Njoj povjeravamo Crkvu, njezino poslanje i služenje ljubavi:

Sveta Marija, Majko Božja,
Ti si dala svijetu istinsko svjetlo,
Isusa, svoga Sina – Sina Božjega.

Ti si se potpuno prepustila
Božjem pozivu i tako postala
Izvor dobrote koja izvire iz njega.
Pokaži nam Isusa. K njemu nas vodi.
Nauči nas upoznavati ga i ljubiti,

Da bismo i mi mogli
Postati sposobni za istinsku ljubav
I biti izvori vode žive
Usred žednoga svijeta.“
(*Deus caritas est*)

Ubi caritas et amor, Deus ibi est!
(Gdje je milosrđe i ljubav, tu je i Bog)

Vlč. Siniša Blatarić, ž.v.

Kršteni



Leda Košić, kći Maria i Marije r. Dašić,
rođ. 06. 12. 2013., kršt. 31. 05. 2014.



Emanuel Žitnjak,
sin Tomislava i
Margarete r. Banić,
rođ. 11. 10. 2013.
kršt. 25. 1. 2014.



Vida Težak, kći Danijela i Maje r. Šinko,
rođ. 29. 04. 2014., kršt. 09. 08. 2014.

Zita i Mila Mašić,
kćeri Matije i
Dolores r. Milovec,
rođ. 06. 08. 2014.,
kršt. 19. 10. 2014.

- ~~~~~
- Tia Ana Mrazović, kći Vida i Đurđice r. Košić,
rođ. 11. 02. 2014., kršt. 26. 07. 2014.
David Remar, sin Bojana i Martine r. Novak,
rođ. 21. 12. 2013., kršt. 02. 08. 2014.
Dea Kanjir, kći Dejana i Ivane r. Melnjak,
rođ. 05. 09. 2013., kršt. 23. 08. 2014.
Borna Težak, sin Marka i Vanje r. Nalesnik,
rođ. 10. 02. 2014., kršt. 30. 08. 2014.
Doroteja Henčić, kći Tanje Henčić,
rođ. 01. 05. 2009., kršt. 06. 09. 2014.
Niko Koški, sin Nina i Katarine r. Mašić,
rođ. 07. 06. 2014., kršt. 19. 09. 2014.
Dorijan Presečki, sin Zorana i Katarine r. Zagorec,
rođ. 12. 07. 2014., kršt. 25. 10. 2014.
Tia Marija Možanić, kći Maria i Marijane r. Zavrtnik,
rođ. 25. 09. 2014., kršt. 22.11. 2014.

Kršteni

- Filip Cafuk, sin Krunoslava i Maje r. Šinko,
rođ. 07. 01. 2014., kršt. 03. 05. 2014.
Ivan Rožić, sin Miljenka i Ljiljane r. Sekačić,
rođ. 17. 02. 2014., kršt. 03. 05. 2014.
Nikola Presečki, sin Zdravka i Nevenke r. Zgrecbec,
rođ. 20. 05. 2014., kršt. 21. 06. 2014.
Dorijan Koščak, sin Ivica i Vesne r. Crnčec,
rođ. 14. 01. 2014., kršt. 21. 06. 2014.
Niko Ljubek, sin Krunoslava i Maje r. Biškup,
rođ. 11. 02. 2014., kršt. 22. 06. 2014.
Iva Posavec, kći Mateja i Kristine r. Papić,
rođ. 16. 01. 2014., kršt. 28. 06. 2014.

Vjenčani

Ante Fantov i Dejana Posavec,
23. 08. 2014.
Krunoslav Cafuk i Maja Šinko,
30. 08. 2014.
Leopold Kliček i Tanja Henčić,
05. 09. 2014.
Goran Petak i Renata Šimek,
12. 09. 2014.
Emanuel Detić i Leona Kolarić,
11. 10. 2014.
Marinko Ljubek i Mateja Margetić,
08. 11. 2014.



Vladimir Meštrić i
Valerija Črnila,
01. 08. 2014.

UMRLI

Ivan Kovačić, Budislavec, 1966.-2014.
Darko Pozder, Nedeljanec, 1970.-2014.
Dragica Marković, r. Petina, Nedeljanec, 1947.-2014.
Draženka Melnjak, r. Blažeković, Krkanec, 1967.-2014.
Marija Mrazović, r. Plantić, Vidovec, 1929.-2014.
Franjo Ferenčak, Gojanec, 1925.-2014.
Marija Laljek, Gojanec, 1950.-2014.
Jakob Mihelčić, Vidovec, 1937.-2014.
Andjela Remar, r. Bistrović, Prekno, 1929.-2014.
Štefanija Mališa, r. Kučko, Budislavec, 1932.-2014.
Franciska Posavec, r. Petric, Nedeljanec, 1931.-2014.

Milka Flajšek, r. Vrbnjak, Šijanec, 1928.-2014.
Franciska Gredelj, r. Črnila, Prekno, 1938.-2014.
Tomislav Stanić, Pušćine, 1963.-2014.
Jelica Novak, r. Kolarek, Zamlača, 1939.-2014.
Marija Božić, r. Posavec, Nedeljanec, 1932.-2014.
Franjo Minđek, Vidovec, 1928.-2014.
Antonija Furjan, r. Ptiček, Gojanec, 1933.-2014.
Jelena Koritar, r. Sili, Gojanec, 1929.-2014.
Josip Jurinjak, Krkanec, 1949.-2014.
Ivan Canjuga, Domitrovec, 1935.-2014.
Antun Ister, Gojanec, 1939.-2014.
Jelena Blažeković, r. Novak, Nedeljanec, 1944.-2014.
Štefanija Košutar, r. Trojko, Cargovec, 1957.-2014.
Agneza Trojko, r. Canjuga, Zamlača, 1924.-2014.

Statistika župe Vidovec od 1984. - 2014. godine

U zimsko doba kada su noći duže a dani kraći te kad stisnu one prave hladnoće, tada najradije ostajemo u svome naslonjaču, u toplini svoga doma i posežemo za nekim razonodama. Tako smo i mi posegnuli za jednom razonodom te vam željeli ponuditi jednu matematičku zanimaciju, da se poigrate malo sa brojevima.

Napravili smo jednu duhovno – pastoralnu statistiku naše župe, obuhvaćajući razdoblje zadnjih tridesetak godina. Ova brojka od 30 je zanimljiva što će te na kraju vidjeti. Posegnuli smo za našim matičnim knjigama i izvadili podatke o broju osoba koji su od 1984. do 2014. godine primili određene sakramente i onih dragih osoba koji su nas napustili iz ovog zemaljskog života. Htjeli smo na taj način uvidjeti kako duhovno živi i diše naša župa.

Sve ostale proračune, kalkulacije, postotke prepuštamo vama da se poigrate. Bilo bi korisno kad bi nam svoje neka zapažanja prenijeli, npr. koliko se brakova više ili manje

kada sklapalo? Koliki je razmjer krštenih naspram onih umrlih? Koliko djece više ili manje prima sakramente pričesti i krizme? Koliko od tih zadnjih trideset godina viđamo uopće te osobe u crkvi?

Onako iz mog kuta gledanja, mislim da ne možemo reći da je naša župa duhovno živa, što se vidi i po duhovnim zvanjima, onih koji su postali svećenici ili redovnici. Zanimljivo da je posljednja mlada misa bila 2000. godine od fra Krune Kocijana (Gojanec), 30 godina prije njega mladu misu je imao vlč. Josip Vizjak (Gojanec), kapucin, a 30 godina prije njega vlč. Ignacije Cafuk (Cargovec), kapucin. Po svemu sudeći sljedeću mladu misu bi trebali dočekati 2030. godine. Živi bili pa vidjeli.

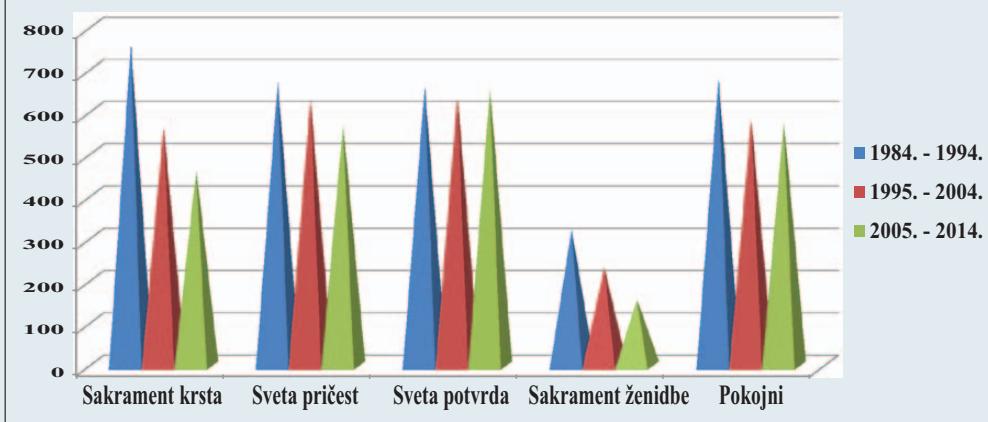
U duhovna zvanja svakako da spadaju i redovnice, kojih ima iz naše župe, no nažalost za ovaj broj „Vidika“, nismo uspjeli doznati koliko ih je točno i njihova imena. Stoga nam je potrebna i vaša pomoć, da nam javite koje su

to naše redovnice iz kojih obitelji, jer željeli bi za idući broj napraviti jednu malu reportažu o njima, pošto je papa Franjo proglašio 30. 11. 2014. godinu posvećenog života, koja će trajati sve do 2016. godine.

Valja spomenuti i župnike koji su službovali ili još službuju kroz tih tridesetak godina. Vlč. Franjo Šanjek; od 1944. – 1985.; vlč. Stjepan Filipec; od 1985. – 1996.; vlč. Dragutin Bogadi; od 1996. godine.

„U mnogim mjestima osjeća se oskudica svećeničkih i redovničkih zvanja. Često se to duguje odsutnosti „zaraznog“ apostolskog žara u zajednici, što ima za posljedicu jenjavanje oduševljenja i privlačnosti tog poziva. Tamo gdje je život, gorljivost, želja da se donese Krista drugima, ondje se rađaju istinska zvanja. Čak i u župama gdje svećenici nisu vrlo zauzeti i radosni, bratski i gorljivi život zajednice može kod mladog čovjeka pro-

Statistika župe Vidovec od 1984. - 2014. godine.



buditi želju za potpunim posvećivanjem Bogu i navještaju evanđelja, osobito ako ta živa zajednica neprestano moli za zvanja i ima hrabrosti predložiti svojim mladima poseban put posvećenja.“ (*Evangelii gaudium*, br.107.)

A da bi se vi mogli poigrati sa našom statistikom, donosimo vam i konkretne brojke. Neka vam zima prođe u ugodnom i lijepom druženju.

Župna statistika u zadnjih 30 godina od 1984. – 2014. godine.

Sakrament krsta:	1984. – 1994. = 761;	1995. – 2004. = 562;	2005. – 2014. = 463	UKUPNO: 1786
Prva pričest:	1985. – 1994. = 671;	1995. – 2004. = 628;	2005. – 2014. = 570	UKUPNO: 1869
Sveta potvrda:	1986. – 1994. = 660;	1995. – 2004. = 634;	2005. – 2014. = 655	UKUPNO: 1949
Sakrament ženidbe:	1984. – 1994. = 322;	1995. – 2004. = 231;	2005. – 2014. = 156	UKUPNO: 709
Pokojni:	1984. – 1994. = 678;	1995. – 2004. = 581;	2005. – 2014. = 576	UKUPNO: 1835

S.B.

NESEBIČNA LJUBAV

Supruga, majka, prijateljica, sestra – za sve to biti treba puno ljubavi, ali one prave nesebične koju samo možemo dobiti od našeg Gospodina.

Kada nas on napuni duhovnom ljubavi tada možemo zadovoljne stići sve u jednom danu.

A ako nam jutro započne obraćanjem u molitvi tada se u ljubavi odredimo i s malim cvjetkom krenuti prema oltaru.

Naći par sati i očistiti i okititi cvijećem koji kutak u lijepoj našoj kapelici – tada je to samo užitak i veliko zadovoljstvo.

Veliku i nesebičnu ljubav koju dobivamo od Gospodina lako možemo rasporediti na sve ono što nam taj dan donosi i što želimo napraviti.

Svoja razmišljanja o ljubavi za Gospodina žene iskuazu svojim riječima ovako:

– Naša su srca puna ljubavi, tog Božjeg dara kojeg nam Gospodin nesebično daje.

A kako znamo darovi se darivaju na mnogo načina. Dar ljubavi za urednost i čistoću pogotovo dragih nam crkvi vjerujem da ima svaki vjernik pa tako i ja.

Čišćenjem i uređivanjem svakog predmeta i kutka našeg Božijeg hrama srce mi postaje veliko, puno radošti.

Slaviti Gospodina u lijepo okičenoj i uređenoj crkvi čistog srca – naš je dar Gospodinu. M.H.M.



– Nesebična ljubav, otkud u mom srcu? Mnogo puta sam doživjela taj čudesan osjećaj pun topline i miline kada sam se odazvala nečijoj molbi za pomoć. Nisam znala odakle dolazi, ali danas znam.

To je ljubav mog Gospodina koji me ljubi bezgraničnom ljubavlju. U toj ljubavi On se predao na križ i zove me da mu odgovorim, da mu darujem malo svoga vremena. I ja se rado odazivam njegovom pozivu jer me ispunjava neizmjernom milošću, a milost je velika – čuti u srcu svog Gospodina dok se krećem u bujici i metežu ovog isprevrtanog životnog vlaka koji juri i buči i baca me na sve strane. Zato upirem svoje oči u mog raspetog Isusa i onoga koga mi on šalje na put sa raznim potrebama i pomažem. K.K.

– Veliki utjecaj na kakav način ču živjeti imali su moji roditelji. Od malena su mi usađivali ljubav prema Bogu i prema bližnjemu.

Oni su brinuli o našoj kapelici, pa sam im ja često pomagala. Kada to više nisu mogli, ja sam se sve više uključivala u poslove čišćenja, pranja, uređenja i kićenja crkve. Kad

god mi je bilo teško, kroz misli su mi prošle Isusove riječi: "Što god učiniste jednome od moje braće, meni učiniste".

I više mi nije bilo teško, jer znam da me Bog zove, a ja mu se nastojim odazvati. ON mi daje snagu i strpljenje, a obitelj podršku.

A.T.

Marija Vešligaj

Nagrada KUD-u Vidovec

U sklopu 16. Poslovne turističke burze koja je održana u Rabcu u od 17. – 20. 11. 2014., dodijeljene su godišnje turističke nagrade Udruge hrvatskih putničkih agencija i časopisa Way to Croatia, Simply the best 2014. Od 150 nominiranih, u 9 kategorija nagrađeno je njih 34.



Zeljarijada – Vidovec, u kategoriji tradicionalne gastronomске manifestacije osvojila je godišnju turističku nagradu za atraktivan kulinarsko-turistički sadržaj, prezentaciju tradicionalnih lokalnih jela te njegovanje pripreme najduže sarne na svijetu. Organizator ove nadaleko poznate i najveće manifestacije u Varaždinskoj županiji je Kulturno-umjetničko društvo Vidovec. Nagradu je primio predsjednik KUD-a Vidovec Tomo Svačko u ime svih, a posebno onih koji su svojim radom kroz 17 godina sudjelovali u manifestaciji. Dodjeli su prisustvovali načelnik Općine Vidovec Bruno Hranić, članica Upravnog odbora KUD-a Snježana Košić i predsjednica Povjerenstva za razvoj ruralnog turizma Općine Vidovec Ines Pavleković.

Veliko HVALA svima i nadamo se daljnoj suradnji, KUD Vidovec.



Župno vijeće

Župno pastoralno vijeće

Župno pastoralno vijeće je župnikovo savjetodavno i djelatno tijelo koje proučava, planira, usklađuje, priprema i provjerava izvođenje pastoralnog rada u župi. Ono je potrebnou župnoj zajednici kako bita zajednica mogla izvršavati svoje pastoralne zadatke. Predstavlja i izražava jedinstvo u različitostima koje svaki član župne zajednice posjeduje. Potiče i omogućava suodgovornost u sudjelovanju svih vjernika u pastoralnom radu u župi na području naviještanja, bogoslužja, dobrotvornosti te time povezuje djelovanje svećenika i vjernika laika.

Crkveni život župe zahtijeva sudjelovanje svih vjernika u prenošenju onoga što Duh Sveti poručuje Crkvi. Župa bi trebala biti mjesto traženja smisla i zajedništva za sve koji su njoj upućeni. Pastoralno vijeće je tijelo koje ujedinjuje i radi toga je mjesto gdje se članovi okupljaju kako bi donosili pastoralne odluke u dogовору sa župnikom za ostvarenje samog zacrtanog programa. Župno pastoralno

vijeće nije svrha samo sebi, kao što nije ni laičko tijelo, ni tijelo koje donosi odluke, niti je tijelo koje služi kao neki dodatak župniku, već je tijelo župne zajednice koje potiče na rad i aktivnije sudjelovanje ostalih članova zajednice.

Ono ima dvostruko značenje: s jedne strane očituje crkveno zajedništvo svekolike župe čije dijelove i sastavnice predstavlja, a s druge strane postaje sredstvo zajedničkog odlučivanja u kojem posebna služba župnika i odgovornost svih vjernika laika trebaju doći do zajedničke suglasnosti. Stoga je pastoralno vijećeuistinu odraz zajedništva čitave župne zajednice sa njezinim župnikom.

Kako bi župno pastoralno vijeće bilo djelotvorno ne ovisi samo o propisima i drugim vanjskim pravilima. Ono ponajprije od svih pojedinih članova u tom Vijeću traži veću Crkvenu svijest, bratsku otvorenost i zajedničke pastoralne interese. Svaki član Župnog pastoralnog vijeća trebao bi svojim uključivanjem u Vijeće voditi brigu za dobro Crkve, otvorenost evanđeoskom duhu te puno prihvaćanje nauka i discipline Katoličke crkve.



Naša župna zajednica ove godine odredila je novi saziv Župnog pastoralnog vijeća kojima je povjerena briga za pastoralni rad i aktivnosti naše župne zajednice, a njezini članovi su: Ivan Kliček, Nikola Košić, Katarina Kristić, Josip Kučko, Ivanka Makšan, Ana Melnjak, Josip Novačko, Antonija Presečki, Juraj Priher, Snježana Ptiček, Ana Tomašić, Sandra Priher, Kristina Košić, Ivanička Košić Čačić i Zoran Košić Čačić.

Zoran Košić Čačić

Župno ekonomsko vijeće

Ove godine, četvrte korizmene nedjelje, izvršen je izbor članova za župno pastoralno i ekonomsko vijeće. Mandat članova traje pet godina. Župno ekonomsko vijeće uz župnika i župnog vikara čine: Jurica Canjuga, Andelko Grđan, Božidar Koren, Franjo Košić, Ivica Košić, Dragutin Kovačić, Stjepan Kovačić, Dragutin Mađarić, Danijel Plantić, Stanislav Plantić, Ivica Pozder, Vlado Težak te Antun Tomašić. Članovi ekonomskog vijeća predstavljeni su župnoj zajednici 22. lipnja 2014. kod jutarnje svete mise.

Župno ekonomsko vijeće dužno je brinuti o ekonomskim poslovima u župi, tj. zajedno sa župnikom upravlja i brine o vremenitom dobrima župe. Pomaže župniku u pripremi redovitog i izvanrednog proračuna župe, pregledava i odobrava blagajničke knjige, dokumnetaciju i završni račun. Vijeće ima samo savjetodavnu, ali ne i odlučujuću ulogu u donošenju odluka. Neovisno o tome te sukladno svojim znanjima, kompetencijama i iskustvima članovi vijeća moraju se odgovorno očitovati o svim pothvatima u župi.

Jurica Canjuga

„Što god učiniste jednome od moje najmanje braće, meni učiniste!“ Mt 25,40

Glavna zadaća Caritasa je podupirati Crkvu u njezinom poslanju širenja Božje ljubavi. Rad u Caritasu treba biti svjedokom te ljubavi pred svijetom, jer kršćanska ljubav nadvisuje naravnu sposobnost za ljubav. Caritas je ljubav koja nije ničim uvjetovana, znači bezuvjetna ljubav dariana drugome. Svi smo pozvani na bezuvjetnu ljubav da jedni drugima priskočimo u pomoć, da imamo oči i sluha za potrebe drugih. No, svi jednakto ne prihvaćaju jer nisu prepoznali zov nutrine da to čine. Poneki su udaljeni od tog poziva pa samo promatraju pa poneki čak i odobravaju, ali ima i onih koji promatraju i na svoj način kritiziraju iako ni na koji način nisu sudjelovali u darivanju sebe za potrebe drugih.

Nesebično pomaganje je kad iz dubine srca dođe pobuda, poriv motivacija da moramo nešto dobrog učiniti za drugoga. Rezultat tog nesebičnog darivanja je osobna radost, zadovoljština, potpuno ispunjenje koje prelazi u sreću. Da, čovjek se osjeća sretnim jer se za drugoga žrtvovao, osjeća da je dostojan, da je voljen na ovome svijetu, a za naplatu ne brine jer ona će doći i bitiće mnogostruka.

Darivanje može biti učinjeno na razne načine kao materijalno pomagati, odvojiti svoje vrijeme za drugoga, učiniti nešto za njega, nekoga saslušati, pomoći u savjetu, pohoditi bolesnika i slično.

Već tradicionalno svake jeseni u našoj župi organizira se jesensko sakupljanje plodova. Organizaciju sprovodi naš župni Caritas uz pomoć naših župljana koji imaju dobro srce.

Dvije nedjelje prije u oglasima kod svete mise oglašuje se kada će biti akcija, za koga i u koliko sati će početi. Svi su pozvani, sa velikim štovanjem želimo zahvaliti onima koji su prepoznali potrebe drugih i daruju svoje plodove, neka ih Gospodin i dalje prati i nagradi svojom milošću. Par dana prije početka akcije po svim selima izvjesće se plakati sa sadržajem, kako bi se župljane što više motiviralo da se priključe akciji. I radio Megaton je u svojim emisijama popratio ovu našu akciju, i njima velika hvala za učinjeno. U svakom našem selu žive dobri ljudi, naši župljani, velikog srca, koji svojim vozilima i fizičkom aktivnošću na dan akcije prikupljaju po selima pune vreće pripremljene uz ogradu za potrebe Caritasa.

Upravo o tim ljudima treba više promišljati. Oni unatoč svojim obvezama, pronađu vrijeme kako bi se angažirali u toj akciji i to fizičkim radom, ako su zaposleni koji put koriste i godišnji odmor. Spomenuli bi imena onih koji su sudjelovali u tim akcijama, a većina od njih su redoviti svake godine:



Košić Vlado, Cafuk Josip, Koren Vinko, Sabol Melkior, Pozder Vid, Pozder Ivan, Hajšok Lovro, Šantek Milan, Rožić Josip, Košić Ivica, Košić Vjekoslav, Fluks Juraj, Priher Božo, Varga Mladen, Papec Mario, Priher Juraj, Priher Tomislav, Zagorec Stjepan, Plečko Franjo, Črnila Antun, Črnila Stanko, Koren Božo, Mašić Mario, Presečki Antonija, Priher Ivica, Rožić Nedeljko, Presečki Stjepan, Martinčević Vlado, Presečki Fanika, Košić Dražen, Košić Tomica, Hudak Miro, Košić Tomica, Košić Ivica, Košić Nikola, Banek Josip, Kušter Tonka, Buhin Krešo, Melnjak Antun, Josip Tomašić, Kocijan Jeronim, Kocijan Hrvoje, Petric Kruno, Brezovec Zlatko, Tomiša Kruno, Uranić Stjepan, Škilja Refik, Košić Božidar, Košić Mario, Huđek Kristijan, Plantić Pavlica, Plantić Stanko, Hudak Miro, Hudak Ivan, Mašić Antonio i Kocijan Zvonko. Oni svoje vrijeme koriste za dobrobit drugog čovjeka, imaju razumijevanje za drugog, pozvani su i oni su se odazvali. Svi su zadovoljni, sretni i ispunjeni vlastitim životom, čineći dobro drugom čovjeku i to ih oplemenjuje.

Svoju vjeru svjedoče djelima. Treba napomenuti da se radujemo i veselimo što se u akciju uključuju mlađi, koji su prepoznali da je dobro činiti dobro, pomagati drugome i na taj način svoju vjeru svjedoče djelima. Ima mlađih koji su zamijenili svoje starije i oni se angažiraju u akciji kao nasljednici svojih starijih ukućana. Njima hvala za sve učinjeno i neka ih Gospodin i dalje prati na tom putu.

Ranije je izvršena koordinacija sa korisnicima Caritaseve akcije da ujutro budu prisutni sa svojim vozilima u dvorištu župnog dvora. Kako su iz pojedinih sela dolazila vozila sa prikupljenim plodovima, odmah se ukrcavalo

uvozila korisnika, a ovaj put to su bili: Caritas biskupije Varaždin, Caritas biskupije Zagreb, Caritas biskupije Sisak i bogoslovija Zagreb. Dobra organizacija i koordinacija rezultira da je akcija završena do podneva. Osim spomenutih korisnika plodovi se voze za časne sestre Karmel u M. Bistrice i Brezovica. U ovoj akciji prikupljeno je cca 25 tona krumpira, zelja, luka i ostalog povrća.

Za sve prikupljeno možemo biti radosni da su se župljani jako dobro uključili u akciju, jer jedna vreća krumpira ili zelja koju darujemo, nama nikad neće manjkati, a nekoj starici ili starcu koji žive sami biti će dovoljno za cijelu zimu. Spomenut ćemo da je ove godine bilo dosta poplavljениh područja u našoj domovini, pa je u našoj župi organizirano prikupljanje novčanih sredstava, i tom prigodom prikupljeno je cca 18 300.00 kn. Svake godine uoči Uskrsa i Božića naš župni Caritas organizira prikupljanje živežnih namirnica potrebnima pa se prikupi cca: 290 kg brašna, 212 l ulja, 233 kg šećera, 176 kom tjestenine, 124 kg riže, 260 kg mesa, 24 kg kave, 20 kg mandarina, 40 kom margarina, 90 kom keksi raznih vrsta i slično. Sve prikupljeno podijeljeno je u pakete i predano obiteljima kojima je bilo najpotrebnije širom naše župe, a i van župe.

I na kraju odzvanja jedna rečenica koja je negdje pročitana, a rado bi je podijelili sa vama dragi čitatelji, a glasi: "Nitko nije toliko siromašan da ne može nešto darovati, niti toliko bogat da ne može nešto primiti."

Neka Vam dijete Isus podari obilje milosti, otvori oči i sluš da prepozname stvarnost u kojoj živimo. Blagoslovjen i sretan Božić.

Djelatnici župnog Caritasa

Ljubav se nesebičnim darivanjem umnožava i uzvraća

U našoj župi ima nekoliko obitelji koje imaju djecu s posebnim potrebama. Jedna od njih je četveročlana obitelj Vusić iz Nedeljanca koju čine: Anamarija (14 god.) polaznica 8. razreda OŠ Vidovec, Magdalena (9 god.) polaznica Rehabilitacijskog centra Varaždin, te roditelji Snježana koja ima status njegovatelja i Miljenko zaposleni alatničar. Postavili smo im nekoliko pitanja o nesebičnoj ljubavi, pomaganju, darivanju, vjeri.

1. „Dijete je Božji dar.“ Što za Vas znači ta rečenica?

Za nas je to prije svega jedna sveta rečenica koja nam govori da smo djecu primili kao najljepši Božji dar, tj. poklon Božje ljubavi u našem braku, te da se, vođeni Božjom ljubavlji, trebamo tako odnositi prema djeci, pružati im bezuvjetnu ljubav, odgajati ih po Božjoj riječi i Bogu zahvaljivati na tom predivnom daru. Jer jedino tako možemo očekivati Božji blagoslov u obitelji.

2. Tema ovog broja je nesebična ljubav. Kakva je to za Vas nesebična ljubav i kakva je to obiteljska ljubav?

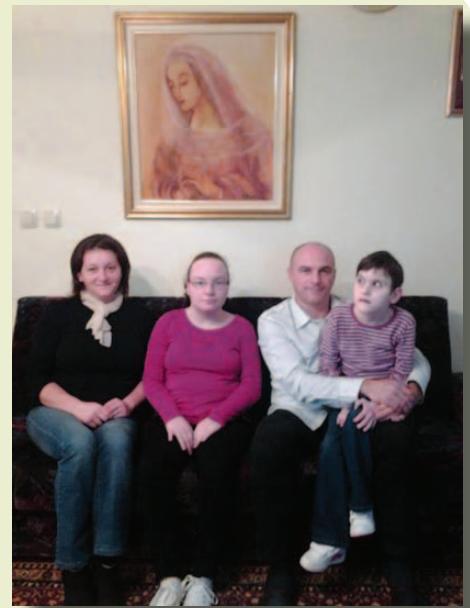
Nesebična ljubav je u biti bezuvjetna Kristova ljubav koja treba obuzeti naš karakter, našu osobnost i voditi nas kroz cijeli život. To je ljubav u kojoj nema kalkulacije, interesa i postavljanja uvjeta, već se nesebičnim darivanjem

najbolje umnožava i uzvraća. Jer najveća čovjekova čežnja je biti ljubljen, a čovjekovo srce samo kad prima bezuvjetnu ljubav biva ispunjeno i onda istom mjerom može uzvraćati. A obiteljska ljubav za vas znači žrtvovati se bezuvjetno jedni

za druge sata na dan, činiti djela milosrđa. Jer bez žrtve, odricanja i opruštanja nema niti prave sreće niti istinske ljubavi.

3. Na koje načine iskazujete ljubav članovima svoje obitelji?

Kroz međusobno ohrabrvanje, motiviranje, blagoslovljivanje, opruštanje, pomaganjem, vožnjom djece u školu, bolnicu na pregledne, na fizikalne terapije... No, ponekad se



borimo sa svojim slabostima i napastima, ali riječi iz Svetog Pisma daju nam snagu da ustrajemo, te nas podsjećaju da je Božja ljubav razlivena u srcima našim po Duhu Svetom kojeg smo primili na krštenju, samo mu trebamo dozvoliti da nas mijenja u bolje ljude i da nas Duh Sveti vodi u životu, da budemo pročišćeni, protočni kanali Božje ljubavi.

4. Koja je uloga međusobnog pomaganja?

Neizmjerna, bez međusobnog pomaganja naša obitelj ne bi mogla opstati jer Anamarija i Magdalena su djeca s invaliditetom ovisna o invalidskim kolicima, te ovisna o pomaganju. Tako da nam je cjelodnevni zajednički život ispunjen međusobnim pomaganjem i jedino tako možemo ići dalje u životu.

5. Odakle crpite snagu za svakodnevno služenje u obitelji i nesebično darivanje sebe članovima obitelji?

Snagu crpimo iz našeg odnosa prema Presvetom Trojstvu i Bl. Djevici Mariji. Točnije iz Evangelijskog obećanja Kristovih, iz knjiga duhovnog sadržaja, iz duhovnih pjesama, sakramenata Ispovijedi i Pričesti, Sv. Mise, posta, molitve, hodočašća, iz razgovora sa svećenicima te iz iskrenog osmijeha pozitivno nastrojenih ljudi.

6. Koja je uloga vjere u tome?

Uloga vjere je ogromna. Ne bismo mogli izdržati bez žive, aktivne vjere u uskrslog Isusa Krista. Ako se oslanjamo samo na snagu svoje volje preslabi smo, a napasti velike i zato trebamo Duha Svetoga koji daje smisao i snage živjeti obiteljskim životom.

oooooooooooooooooooo

Još jedna obitelj koja ima dijete s posebnim potrebama je obitelj Melnjak. To je obitelj u kojoj nikad nije dosadno. Imaju šestero divne djece koja više nisu mala. Neki već imaju svoje obitelji, a Ana je studentica, Iva maturantica, otac Mladen je vozač i većinu vremena je na putu, a čuvari



kuće su Damir i majka Višnja. Damir je dijete s posebnim potrebama i, kako kažu, uz njihove troje unučadi, maza u obitelji. Nekoliko pitanja postavili smo majci Višnji.

1. „Dijete je Božji dar.“ Što za Vas znači ta rečenica?

“Dijete je Božji dar“ kao sve oko nas i dijete je jedan poseban Božji dar. Dijete u obitelji, svojim dolaskom donosi sreću i radost. Ja bih rekla da je dijete Božji blagoslov za svaku obitelj.

2. Tema ovog broja je nesebična ljubav. Kakva je to za Vas nesebična ljubav i kakva je to obiteljska ljubav?

Nesebična ljubav je ljubav koju dajemo ne očekujući ništa za uzvrat. Iako, ako pružimo nekom ljubav i čekamo nešto za uzvrat to i nije prava ljubav. Obiteljska ljubav je nešto posebno, na nju možeš uvijek računati, ona će ti uvijek pružiti utočište kad ti je teško i imaš problema ili kad ti jednostavno treba razgovor. To je snaga da kreneš dalje u životu, to ćeš uvijek naći u obitelji i njezinoj ljubavi.

3. Na koje načine iskazujete ljubav članovima svoje obitelji?

Ljubav se ne mora iskazivati nekim velikim djelima. Ljubav možeš iskazati osmjehom, zagrljajem, topлом riječju... Ja volim kad mogu obitelj razveseliti nečim što vole, kad im spremim omiljeno jelo, ispečem kolače, sjetim se važnih datuma i nisu bitni pokloni već namjera.

4. Koja je uloga međusobnog pomaganja?

Misljam da je međusobno pomaganje i dogovor jedan bitan preduvjet za uspjeh, pogotovo u obitelji. Mi smo djecu uvijek učili da je lijepo kad nekome možeš pomoći, a istovremeno smo im to i svojim primjerom pokazivali.

5. Odakle crpite snagu za svakodnevno služenje u obitelji i nesebično darivanje sebe članovima obitelji?

U svakodnevnom životu nije sve idealno. Ima puno teških trenutaka kad vam se čini da ste došli pred zid i da ćete se svakog trenutka raspasti i sad kad me pitate otkud mi snaga iskreno, ne znam... Stanem, pomolim se i idem dalje. Najveća nagrada mi je sretna obitelj, kad vidim osmijeh na Damirovom licu i sreću u njegovim očima. Kad me ugleda, imam osjećaj da mogu još više.

6. Koja je uloga vjere u tome?

Vjera u mom životu ima posebno mjesto. Odrasla sam u katoličkoj obitelji i trudila sam se djecu odgajati u tom duhu. Odlaskom u crkvu punim baterije (tako ja to volim reći) i crpim snagu za svakodnevne obaveze. Kad mi je bilo najteže uvijek sam utjehu pronašla u molitvi i Bogu. Vjera mi daje snagu, vraća mir i nadu...

Mateja Kocijan

Nesebična ljubav prema Bogu i ljudima na djelu

Naša župa obiluje mnogim vjerskim objektima. Gotovo da ne postoji naselje u kojem nema barem jedna kapelica ili križ. Povijesni izvori nam govore da je na području današnje kapelice sv. Trojstva u Nedeljancu (nasuprot vatrogasnog doma) još 1638. godine postojala kapela sv. Stjepana oko koje je tada bilo i groblje. Danas nam je to jedina kapelica koja ne području naše župe nema automatsko zvono, već se još uvijek održava naš stari običaj ručnog zvonjenja. No

taj običaj zahtjeva puno ljubavi prema toj dužnosti, obilje vremena i volje. Zato i osjećamo potrebu predstaviti osobu koja se tome potpuno posvetila.

Naš šezdesetosmogodišnji župljanin Dragutin Pozder svakodnevno već punih devet godina neumorno i više puta dnevno pokreće zvona, kako bi njihovo odzvanjanje vjernike podsjetilo da pozdrave nebesku Majku molitvom „Andeo Gospodnji“.



punjene svog vjerničkog života. No nije jednostavno biti zvonar. Puno je pravila koja treba naučiti pa je stoga potrebna i osoba koja će vas tome i poučiti. Gospodin Dragutin veliku svoju zahvalnost upućuje, sada već pokojnoj, teti Mariji Minđek, koja ga je detaljno uputila u sve njegove dužnosti i bila mu je, kako on sam kaže, izvrstan mentor.

No prije dvije godine, u lipnju 2012., naš dobar Dragec doživio je moždani udar. Dok je bio u bolnici, a kasnije na rehabilitaciji u Varaždinskim Toplicama, zvona kapelice u Nedeljancu su šutjela. A sam zvonar kaže da, kad god bi čuo crkveno zvono župne crkve u Varaždinskim Toplicama iz svog bolesničkog kreveta, potekle bi mu suze jer je znao da u „njegovoj“ kapelici nema tko zvoniti. Deset dana nakon što se vratio s rehabilitacije, još je uvijek bio



Ovu je dužnost bez ikakvog dvoumljenja radosno prihvatio nakon što mu je Crkveni odbor, na čelu s Franjom Fošnarom, Vinkom Korenom i Vidom Pozderom, to predložio. Tada je bio nezaposlen i na burzi pa je u dužnosti zvonara video novi smisao i is-

u vrlo teškom zdravstvenom stanju, no odlučio je da će se ponovo vratiti svojoj dužnosti koju je toliko volio. Njegova supruga Katarina je išla s njim te ga je pridržavala dok je zvonio, da ne bi od slabosti pao. A ljudi koji su se zatekli kod kapelice, kad su nakon nekoliko mjeseci ponovo čuli zvono, spontano su mu zapljeskali, izljubili su ga i čestitali mu na njegovoj upornosti.

Međutim, ne bi bilo te upornosti niti tog osjećaja odgovornosti prema dužnosti zvonara, da gospodina Dragutina ne drži vjera u Boga. Od najranijeg djetinjstva je odgajan u katoličkoj vjeri, primio je sve sakramente i radosno je svetkovao svake nedjelje i blagdane. Ni u najtežim trenucima života, u bolesti koja ga je snašla, nije gubio vjeru, već sam kaže kako ga je baš ona spasila. Volja za zvonjenjem u kapelici i ljubav prema Bogu, podigli su ga iz bolničkog kreveta na noge i dali mu novu snagu za život.

Danas sa svojom suprugom aktivno brine oko uređenja kapelice, sade cvijeće i čiste, a nakon jednog nevremena, kada je tuča razbila prozore, on ih je sam izradio i ponovo postavio. Kapelica je inače u vrlo lošem stanju. Iznutra sa zidova otpada žbuka, a za vrijeme velikih kiša stoji voda. Zato gospodin Dragutin i ovim putem moli župu, ali i općinu za pomoć oko adaptacije tog starog i vrijednog objekta.

Također i svim čitateljima „Vidika“ šalje jasnu poruku: „Mi smo samo prolaznici na ovoj zemlji, zato se trebamo držati Onog koji je trajni i čija se ljubav prema nama nikada ne mijenja. Treba se držati Božjih pravila i međusobno se poštivati!“

Zaista možemo biti radosni što imamo takvog župljanina. Njegovo zdravlje ni sada, nakon dvije godine, nije baš najbolje, no njegova djela itekako svjedoče pravu ljubav i nesobično darivanje Bogu i čitavoj župnoj zajednici. A i sam obećaje: „Dok god budem mogao, ja ću zvoniti Bogu na čast!“

Sandra Priher

Kad se budemo gledali, ja i Ti

ste me, bio sam beskućnik i primili ste me.“ (Blažena Majka Terezija)

Isto tako svako naše djelo ili nedjelo odražava se na našeg bližnjeg, našeg susjeda, prijatelja, naše roditelje, djecu. Bog je posebno osjetljiv kada povrijedimo našeg bližnjeg što znamo iz velike zapovjedi ljubavi „*Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe*“, također nam govori „*Što učiniste jednom od moje najmlađe braće, meni učinite*“. Iako sve znamo i sve nam je poznato ipak ne postupamo tako. Mi ljudi smo komplikirana bića i nikad s ničim nismo zadovoljni, a posebno smo zavidni kada je nekome ljepše nego nama, kad netko ima više nego mi, susjedovo dvorište uvijek je zanimljivije nego naše. Čovječe, vrijeme je da se toga oslobođiš, zastaneš pred ogledalom i pogledaš svoj život, koliko si gladnih nahranio, bolesnih pohodio, bližnjem u nevolji pomogao. Napravimo inventuru svog

života, popišimo ono što je viška i manjka, a višak je uvijek naš grijeh, a manjak ljubav.

„*Tko ustraje do konca, taj će se spasiti.*“ Mk 13, 13

Naš vidovečki kraj bogat je plodnim tlom i marljivim ljudima. Ako polje cvjeta, tu je sigurno bila marljiva vidovečka ruka. Ni poplave, suše ni nikakve prepreke, ne mogu nas obesrabriti da svaki dan se ne začuje traktor, ne uzme motika u ruke i ne kreće obrađivati zemlja. Stvarno ste uporni i sigurno je i Bog sretan kad vidi da se brinete za Njegova zemaljska dobra. Još malo dobre volje, nesebičnog darivanja i ljubavi, činimo dobro Bogu i bližnjemu i naš Bog će biti sretan i dat će nam još više „*onому koji ima još će se dati, neka ima u izobilju, a od onoga koji nema oduzet će se i ono što ima*“.

Ovaj hrvatski narod prošao je trenutke patnje, strahote rata, zarobljeništva, lišenost slobode, prava na život. Ljudska snaga i nada u bolje sutra uspravila je umorna ljudska tijela i duše i krenulo se naprijed u izgrađivanje budućnosti. Bog nas u tim trenucima nije napustio, a nije nas napustio niti naš bližnji. Raširenih ruku i srca se primalo Isusa i vapilo za pomoć s krunicom oko vrata.

Molitve su nam uslišane i Bog nam je dao priliku i povjerenje da napravimo nove korake. Prepoznali smo pad i spoznali let, ali ubrzo agresor smo postali mi sami, najprije prema našem bližnjem, a potom i samom sebi. Ponašamo se kao u nekom cirkusu u kojem vlada zakon igara „podijeli pa vladaj“. Tko će nas osloboediti nas samih?

„*I ti koji se možda pitaš o vlastitoj sudbini i tužiš nad vlastitom nesrećom. Možda si ušao zaista kroz stotinu teškoća i stao pred stotinu nerješivih čvorova, ali gle, teškoće su prošle, čvorovi su se raspleli ili se raspliću i sada si tu. Zar ti ne govori srce, da je netko čuvaš tvoj dom pred vatrom, tvoju pšenicu pred tučom i tvoj čamac pred propašću? Tko je bio taj netko ako ne Otac, Sin i Duh Sveti? Utisni si to u srce!*“ (Franc Cerar)

Gdje su kršćanske obitelji, ona gniazda u kojima čovjek traži svoje korijene i stvara temelje za sigurnu budućnost? Gdje su djeca koja se bezbrižno igraju na dvorištima, poljima ovoga kraja skakući i uveseljavaju sve oko sebe? Gdje

su mladi koji svojom ljepotom i svježinom zrače slobodom, ponosom, životom? Gdje su starci koji se smiju u igri s unucima, savjetima i pričama hrabre odrasle i budu njihova podrška? Gdje su ljudi koji se mole, slave Gospodina, koji žive u Gospodinu i za Gospodina? Gdje su oni nestali, gdje su skriveni, tko nam je to oduzeo?

„*Imaj milosti za nas! Satri naše opačine, baci na dno mora sve grijeha naše?*“ Mih 7, 19

Bojim se Bože pogledati Ti taj dan u oči jer što ćeš mi reći?

Kakav si čovjek bio, kako si brzo zaboravio na ono lijepo što sam ti dao, kada sam oprostio tvoja djela mržnje i ponovno ti otvorio svoje srce i to ne samo jednom nego i drugi i treći ... i stoti ... i ... put!!! Koliko puta si mi zabio čavao u moje srce, ponovno ga izvadio, pun sam ožiljaka i umoran od tolkog oprštanja! Osvjesti se, obrati se jer i ja sam bio Čovjek. Ronio si suze kada sam visio na križu, a nisi ih ronio onda kada si me tamo doveo.

Danas mi je rođendan, a nisi se sjetio da je to moj dan, a umjesto sretan rođendan dobio sam psovku i nove udarce. Učio sam te o ljubavi, bio sam primjer, a ti me ponovno optužuješ za svoj težak život. Stvorio sam vas kao jedno, da budete oslonac i pomoć jedan drugom. Dao sam ti hranu, a ti si je svom bližnjem uzeo. Mrziš, a ja ljubim, optužuješ, a ja praštam, dajem život, a ti ga ubijaš, govorim istinu, a tebi su draže laži, učim te o pravdi, ali ti pišeš svoju. Ljut sam na tebe čovječe! Nisi ništa naučio!

Bože, nisam dobar čovjek. Mislio sam da sam kralj svijeta, i nisam gladnog naranio ni žednog napojio. Moj bližnji nije me zanimalo, mrzio sam, živio sam razvratno, ismijavao druge koji vjeruju u Tebe, živio sam bez Tebe, bez ljubavi i mira. Živio sam u tminama, usred svjetla koje od Tebe dolazi. Pao sam i shvatio, ovaj svijet i moj život ne može bez Tebe. Oprosti! Smiluj se! Ipak sam ja samo čovjek, a ti si Bog.

„*Može li žena zaboraviti svoje dojenče, ne imati sućuti za čedo svoje utrobe? Pa kad bi koja i zaboravila, ja tebe zaboraviti neću*“ Iz 49, 15

Martina Cuković

“NAROD U NEVOLJI”

(Veliki rat na varaždinskom području)

Izložbom pod ovim nazivom i Gradski se muzej Varaždin, kao i mnoge europske baštinske ustanove, priklučio obilježavanju 100. godišnjice Prvog svjetskog rata (1914.–1918.). U osam tematskih cjelina na vrlo je zoran način predstavljen život na širem varaždinskom području tijekom ratnih godina. Bilo je to razdoblje koje je na varaždinsko područje, kao i cjelokupnu Hrvatsku, Europu pa i svijet ostavilo tragove, te utjecalo na život svakog pojedinca.

Ljudi varaždinskog kraja krenuli su u rat s vjerom u kralja i domovinu, vjerujući da će im donijeti bolji i kvalitetniji život.

No, četiri duge godine ratovanja bile su ispunjene glađu, siromaštvom, boleštinama, a da o velikom broju ljudskih žrtava i ne govorim.

Priče koje sam čula u djetinjstvu (rođ. 1938.), unatoč tolikom vremenskom odmaku, još su i nakon tridesetak godina bile ispunjene strahom, užasom i traumama. Ljudi su pričali o revkviziciji kola, konja, oduzimalo se žito i brašno. Kako je kroz vidovečko područje protjecao jedan rukavac Drave, bilo je i velikih poplava. U spomenici Dobrovoljnog društva Vidovec našla sam podatak o velikim požarima 1916. godine u Radovanu, u Zamlači na marofu grofa Erdödyja i jedan u samom selu Zamlači. Spominje se i veliki požar u Vinici, 31.srpnja 1917. godine kada je stradalo 3/4 kuća. U gašenju požara sudjelovali su i vidovečki vatrogasci koji su održavali međudruštvenu suradnju i s društvom u Vinici.

Kulturni život

U ta teška ratna vremena, nitko se nije nadao da bi umjetnost mogla pokazati svoju moć te privući sve sloje-

ve pučanstva: kazališne predstave, glazbena događanja i likovne izložbe samo su neki oblici kulturnog djelovanja u gradskoj sredini.

Za nas u Vidovcu značajno je kada su u gradu i okolicu u jesen 1917. godine (podaci u Spomenici škole) varaždinski sveučilištarci, okupljeni oko Akademskog društva Tomislav započeli Pučka sveučilišna predavanja u duhu radićevskih ideja "prava kultura je kultura sela, a živa narodna tradicija temeljna je kulturna vrijednost". Društvo se posebno zala-galo za stvaranje putujućih knjižnica namijenjenih selima. U jesen 1919. godine bile su pri Gradskoj pučkoj knjižnici u Varaždinu (kao matičnoj ustanovi) osnovane dvije putujuće knjižnice. Svaka je imala oko 160 biranih pučkih knjiga, u posebnim ormarićima. Koncem rujna 1919. godine obje su otvorene u selu: jedna u Bartolovec, a druga u Zamlaču. Prvi knjižničar bio je napredni seljak Andro Novak. "Tomislavci" su na poziv Prosvjetnog društva u Vidovcu surađivali kod osnivanja Pučke knjižnice u rujnu 1921. godine.

Na popisu pučkih knjižnica u Strossmayerovu kalendaru iz 1907. godine, nalaze se "Vidovac kraj Varaždina, Vidovec Zamlače kraj Varaždina".

Pokretanjem putujućih knjižnica pokušavalo se oblikovati nacionalnu svijest stanovništva. Uz predavanja u Varaždinu održano je 81 predavanje po mjestima okolice (Maruševec, Petrijanec, Radovan, Nova Ves, Vidovec). Školska spomenica bilježi predavanja iz povijesti, prirodnih nauka, zdravstva i gospodarstva.

Zeleni kadar

Zeleni kadar naziv je za desertere iz jedinica austro-garske vojske, koji napuštaju vojsku u zadnjim godinama Prvog svjetskog rata, od ljeta 1917. a posebice od listopada 1918.

Naoružani vojnici u manjim su se grupama skrivali najčešće u blizini doma (računajući na pomoć rodbine). Najviše ih je bilo na brežuljcima Hrvatskog zagorja u okolini Varaždina.



Neki od osnivača Pekarske udruge u Varaždinu
- pekari Rak, Cesar, Leskovar, Forst, Durasek i dr.

Djelovali su različito i s različitim ciljevima: jedni ne žele više sudjelovati u vojnim aktivnostima, drugi pod utjecajem Oktobarske revolucije traže agrarnu reformu kako bi stekli zemlju, treća skupina ima razbojničko-kriminalistički karakter ne poštjujući nikakve zakone, a četvrtu

skupinu čine povratnici s bojišta koji ne biraju način da se vrate svojim kućama.

Sukoba je bilo u okolici Varaždina (Banjski dvori, Viniča, Martjanec, Šaulovec, Novi Marof). Posljedice pljačke bile su znatnije na imanju grofa Erdödy u Zamlači.

Iz naših vidovečkih sela mnogo je ljudi bilo u Prvom svjetskom ratu. Točan broj žrtava rata s varaždinskog područja ni do danas nije utvrđen. Podatci za područje Hrvatske kreću se od 190–246 tisuća vojnih žrtava. Do 28. rujna 1917. godine s područja varaždinske županije na bojištu je poginulo 825 osoba.

U novije su vrijeme mnoge općine, odnosno župe za potrebe svojih monografija napravile popise žrtava, služeći se Maticom umrlih pojedine župe. To su župa Remetinec, općina Visoko, općina Cestica, župa Madžarevo, te Viniča, odnosno sela koja pripadaju župi Sv. Marka. Vidovec takvog popisa nema.

Od svojih stalnih kazivača (Branica, Šuco, Vukas i Štefek) te u slučajnim susretima, zabilježila sam neka imena sudionika Prvog svjetskog rata.

Najpotpunije i najiscrpnejše podatke o ratnom putu Stjepana Leskovara iz Papinca dobila sam zahvaljujući izvanrednoj memoriji njegove kćeri Božice Leskovar (rođ. 1948.).

Stjepan Leskovar ili jednostavno "pek" iz Papinca vrlo je zanimljiva osoba čiji su životni put obilježila i odredila mnoga događanja, susreti i političke okolnosti.

Rođen je 1892. godine u Ozlju. Nakon nekog vremena dolazi u Varaždin, završava šegrtsku školu i dobiva zvanje pekara. Odlazi raditi u Sunju i 1914. godine je regrutiran. Najprije je otisao u Delnice na poduku skijanja, a potom kao austro-garski vojnik odlazi na ruski front. Ranjen je (prostrelna rana noge) te je u boilnici u Kijevu proveo dva mjeseca. Ruski je dobro svladao. Zvali su ga Pišta i Stjepka. Ruski viši činovnik pozvao ga je k sebi u kancelariju kako bi sređivao dokumentaciju (lijepo je pisao što mu je kasnije u jednom životnom momentu dobro došlo).

U Rusiji započinju revolucionarna vrenja. Nastupom državnog prevrata postupak sa zarobljenicima postao je vrlo strog i tvrd.

U postaju u kojoj je bio Stjepka upali su boljševici te on na savjet vojnog časnika odlazi na grofovsko imanje udaljeno oko 70 km od Kijeva. Na imanju su još bili slovački i poljski vojnici, a on je osobno stekao veliko povjerenje grofa. Na imanje upadaju boljševici želeći strijeljati grofa. Unatoč svim garancijama, grof je na kraju ubijen. Ogorčen svim tim događanjima (međusobni obraćuni



Obitelj Leskovar, 1955.g.

među doušnicima, krađe novaca i nova ubojstva) Stjepan se odlučuje na očajnički pokušaj bijega. Kako je već otprije imao pečat na jednom dokumentu da smije putovati Rusijom, iskoristio je tu mogućnost.

Koliko je Božica zapamtila pokušao je tri bijega: preko Finske i Vladivostoka. Na kraju u Kijevu kupuje zemljovid što je izazvalo veliku podozrivost te je smatrana špijunom. Uspio se ukrcati u teretni vlak te se sakrio u kućicu na teretnom vagonu. Putu je preko Poljske i Mađarske. Temperature su bile vrlo niske, odjeća slaba te se gotovo smrznuo. Na sam Badnjak 1917. godine došao je u Varaždin i tu je završio ratni put Stjepka-Pište.

Iz pričanja i sjećanja njegove kćeri izostavljeni su mnogi zanimljivi opisi i događanja koja bi sigurno upotpunila ratni put Stjepana Leskovara iz Papinca.

No daljnji život donio mu je još mnogo iznenađenja, opasnosti i borbe za svakodnevnu egzistenciju.

Sudjeluje u Varaždinu u osnivanju pekarske udruge s tada poznatim varaždinskim i ivanečkim pekarima. Kao delegat pekarskog sindikata naznačio je 20. lipnja 1928. godine ubojstvu Đure Basaričeka i ranjavanju Stjepana Radića u beogradskoj skupštini.

Najprije unajmljuje od židova Sternu pekarnicu u Papincu, sa već dobro uhodanim poslom. Svaki dan putuje biciklom iz Varaždina u Papinec.

Kada Stern, svijestan opasnosti koja prijeti Židovima, 1938. godine prodaje kuću i pekaru, Stjepan se seli u Papinec i tu osniva obitelj.

Pekarske noći su duge pa su dvojica susjeda Vida i Štefa navraćala k njemu na razgovor. Politička situacija (na podoru Drugi svjetski rat), ekonomski prilike, poljoprivredni problemi bili su teme razgovora koji su trajali dugo u noć. Normalno je da je "na tapeti" bio i Prvi svjetski rat. Vid Kovačić i Stjepan Košić također su bili na ruskom frontu te su ustanovili da se njihov "lager" nalazio 10 km od Leskovarovog posjeda na kojem je boravio.

Stjepan Košić - "barba" bio je zaista osebujan.

Evo sjećanja Stjepana Papeca - "Pepsija" (rođ. 1963.) na susjede Banekove, osobito "dedika".

"...izuzetno dojmljiva osoba, krupne građe, ali vrlo pristupačan. Ištinite priče iz života oduševljavale su nas

djecu. Moram priznati da smo jedva čekali okupljanje "u škedenju kada se trijebila kuruza". U Prvom svjetskom ratu propješačio je gotovo cijelu Europu. (Prvi sam put čuo za gradove Gostivar i Debar). Na frontu je vladala velika glad. Tako pamtim da je govorio da su jeli hrastovu koru kako bi preživjeli. Bio je ponosan čovjek. O lošim iskustvima u Prvom svjetskom ratu rijetko je govorio.

Uz već navedena imena Stjepana Leskovara, Vida Kovačića i Stjepana Košića, spomenut će još neka: Jakob Svačko bio je na talijanskom bojištu. Propješačio je Albaniju. Antun Gazdek spominja je Mađarsku. Juraj Lešnjak bio je na ruskom frontu kao i Bedenik Stipan koji je na povratku iz Rusije, ranjen završio u bolnici u Bjelovaru (grob nepoznat, u dokumentima bolnice nikakvih tragova). Andro Jambres zarobljen na ruskom frontu vratio se gotovo podkraj rata. Kao zastavnik 10. domobranske hussarske pukovnije u ratovanju s Rusima, iskazao se Radovan pl. Kululjević, vlastelin vidovečki.

Po uzoru na susjedne župe i općine i mi bismo u Vidovcu trebali pokrenuti takva istraživanja. "Spomenica obće pučke učione u Vidovcu" te Spomenica DVD Vidovec dragocjeni su izvori podataka i informacija ne samo o ratnim zbivanjima u Prvom svjetskom ratu već općenito o životu sveukupnog stanovništva Vidovca. Ovo još malo ljudi koji se sjećaju nekih imena i podataka bili bi od velike koristi i pomoći za neka istraživanja.

Pripremila Mira Smerke



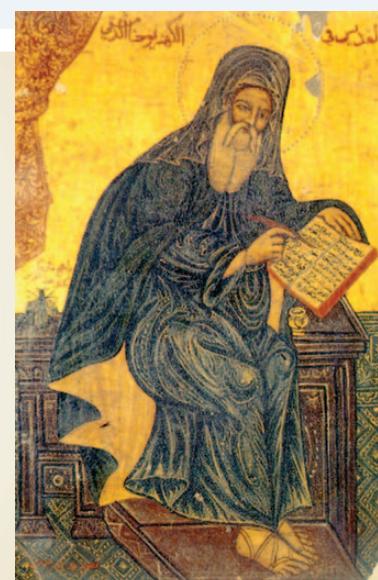
Spomen list Pučke škole u Vidovcu 1914.

Manje poznati sveci

Sveti Ivan Damaščanski

U adventsko vrijeme, kada se intenzivno pripremamo za Isusovo rođenje, sjećamo se i mnogih svetaca čiji su nam životi pravi uzori u nasljedovanju Kristova života. 4. prosinca čestimo svetu Barbaru, no manje nam je poznato da se istoga dana spominjemo i svetoga Ivana Damaščanskoga, sirijskog monaha, crkvenog naučitelja, crkvenog oca, pjesnika i teologa iz 8. stoljeća.

Sveti Ivan Damaščanski rođen je davne 676. godine u Damasku. Iako je živio pod muslimanskim vlašću, odgojen je u izrazito bogatoj kršćanskoj obitelji. Njegov je otac bio visoki činovnik u službi kalifata, pa je tako i Ivan postao ministar na dvoru arapskog kalifa. No već početkom 8. stoljeća odabire novi put u svome životu te postaje redovnik u samostanu Mar Saba, a kasnije svećenik i teolog jeruzalemske



patrijaršije. Od tog trenutka se počinje baviti filozofijom i teološkim djelima starih pisaca, a osim toga i sam počinje pisati nekoliko rasprava. Njegovo glavno i najpoznatije djelo je „Izvor znanja“ u kojem je među prvima obuhvatio vjerske istine Svetoga pisma i tradicije u jednu cjelinu te ih znanstveno i filozofski izložio. Iz tog razloga se sveti Ivan Damaćanski smatra prvim crkvenim dogmatičarem. Posebno je postao poznat pisanjem crkvenih pjesama i kanona koji se diljem pravoslavnog svijeta još i danas koriste.

U vrijeme sv. Ivana, početkom 8. stoljeća, veliku opasnost za Crkvu su predstavljali ikonoklasti. Oni su bili krivovjeri koji su se borili protiv štovanja svetih slika i kipova. Ivan je prema njima bio veoma kritički nastrojen pa su mnogi njegovi spisi bili usmjereni protiv tih krivovjeraca, a u obranu svetih slika i kipova.

U dubokoj starosti, 4. prosinca 750. godine preselio se u vječnost, a papa Lav XIII. ga je 1890. godine proglašio učiteljem opće Crkve.

Sandra Priher

Tko je moj Bog?

U vedrini plavog neba, u užarenom suncu koje sja, u jačini mlata valova i u cvijeću koje raste, postoji netko. Tračak života koji daje život, izvor vode koji daje kap, slika lica koje daje ljepotu, toplina jedne iskre i hladnoća pahulje... Nadolazeći put ispunjen je tragovima koraka i vjerom koja je smjer. Laganim korakom koračam naprijed.



Zašto zastajem? Put više nije pred mnom, smjera nema, a tragi nestaju. Želim nastaviti život, prijeći ovaj puteljak, ali u samoći mi to neće uspijeti. Samo jedan dodir čvrste ruke, trag jedne osobe tjera maglu s mojih očiju. Mogu se približiti i sve mi je jasnije. Netko je sa

mnom i ja nisam sama. Svetlost otvara put i zaranja među gusto grmlje. Moje sumnje i propusti ponovno ukazuju na mrak, a iskrica svjetla uvijek ostaje postojana i nitko je ne može uništiti. Što god mi tražili umom i spoznali dokazima, a onda sve porekli jedino ostaje On. On je tu. Njegovo uskrsnuće čin je i rezultat vjere, a ljubav koju nam daje preko bliskih osoba i u okolini ne možemo steći u materijanim stvarima. Bogatstvo malih stvari čini ovaj život ljepšim. U dalekim zvjezdama možemo prepoznati svjetlo koliko god ono malo i daleko bilo, u dubokom oceanu ipak možemo ugledati biće, a osamljenu planinu nikada nećemo naći samu ako je obgrljena oblacima i maglom. Svakom čovjeku potreban je netko dragi da bi razumio Božje ljepote. Ljubav, sreću, tugu... nikad ne bi upoznali progutani u samoći jer je za sve potreban još netko. Zemlja u svemiru nije sama, čovjek nije jedini, a ljubav i vjera ne nastaju na ničemu. Za sve je potreban početak koji se svodi na potpuni kraj – krak koji postoji u potpunosti, a zapravo ne završava.

Baš kao i puteljak koji nema kraja i ne nestaje jer zapravo na nama ostaje kako ćemo si protumačiti njegove tajne i hoćemo li prihvatići Boga kao vođu. Mi svi vidimo, a zapravo ne shvaćamo koliko smo slijepi. Za neke stvari postoje crte oživljavanja i stvarnost dok one druge skrivene nedaleko od nas ne možemo shvatiti samo našim razumom, jezikom i srcem.

Helena Brezovec

Tužan i veselo Božić

Božić je nešto lijepo, nešto što donosi radost i mir, ali već se i osjeća u zraku. Danas da bi svi imali sretan i radostan Božić, najprije se moramo pobrinuti za one nama najbliže, za one koji nemaju dovoljno (ne svojom krivnjom) da bi blagovali u krugu obitelji. Da bi mogli u toplini doma kititi jelku, tražiti darove ispod nje i mirisati kolače.

Tužni smo kad vidimo da možda naš susjed, prijatelj ili rođak ne može svojoj obitelji omogućiti dostojanstven Božić, a sretni smo kad im možemo pomoći sa sitnicom pa da se i oni raduju i zajedno okupe oko stola za svečanim ručkom. Jedina misao mi je da Bog da snage svima koji

daruju pa da za obiteljskim stolom budemo isti kao što smo pred NJIM. Bog nas je stvorio da stvaramo s ljubavlju, da činimo dobra djela, i zato moramo biti vjerni Bogu jer vjera nas održava i vodi pravim putem ka sreći. Božić uvijek nosi veselje i budi naša srca da budu nježna i darežljiva prema onima koji su tužni u strepnji da im obitelji ne budu gladne. U ovoj teškoj situaciji nesigurnost vlada u ljudskim srcima, a briga za najmilije je neizmjerna. No, bio bogat ili siromašan čovjek na Božić ostaje ponosan, a maleni ISUS nam se sa smiješkom javlja i zvjezdom pozdravlja.

Biserka Presečki

Što kažu najmladi

Moja prabaka

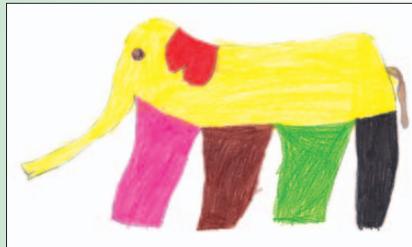
Moja prabaka je bila najbolja na svijetu. Željela bih joj povratiti život. Znam da je to nemoguće. Molim Boga svaku večer da mi ne nedostaje. Imam razne darove od nje. Sjećam se još divnih trenutaka koje sam provela s njom. Pomagala sam joj nositi teške košare sa hranom i teškim stvarima. Voljela je sjediti na terasi i slušati pjev ptica kada je rezala salatu. Boljela su je leđa i koljena. Nije jaukala, nego je samo radila ono što je morala. Voljela je slušati operu i instrumentalnu glazbu. Voljela je svoju obitelj. Uvijek će ostati u mom srcu.

Marta Canjuga, 3.a

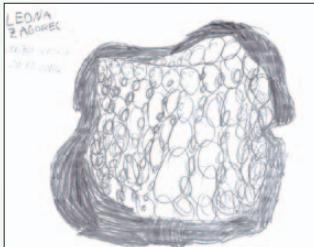
Prijateljstvo

U prijateljstvu svi smo sigurni. Znamo da kad se s nekim posvađamo i kada smo tužni, prijatelj će nas utješiti. Sa prijateljem se možemo uvijek igrati i družiti. Ponekad kad se prijatelj upiše na neki sport, a nama se to ne sviđa, nećemo mu ništa reći jer bi se mogao razljutiti. Volimo kad nam prijatelj dođe na igru, onda provodimo više vremena zajedno. Kad nam je rođendan, ne pozivamo prijatelje zbog poklona nego da se s njima lijepo zabavimo. Prijateljstvo je nešto što nam Bog daruje i nitko ga ne može uništiti. Pravo prijateljstvo traje zauvijek. Prijateljstvo je nešto najbolje što nam se može dogoditi u životu.

Barbara Bosilj, 3.a



Gabrijela Smiljan, DV Škrinjica



Leona Zagorec, DV Škrinjica



Leticija Maruševac, DV Škrinjica



Marija Mašić, DV Škrinjica

Da sam ja dobra vila

Da sam ja dobra vila obišla bih cijeli svijet i pomagala gladnoj i siromašnoj djeci. Uzimala bih od bogatih i darovala siromašnima. Brinula bih se o starim ljudima. Doletjela bih u njihove sobe i razgovarala s njima. Pomogla bih im ustati iz kreveta. Ako bi bili tužni, otpjevala bih im pjesmu. Pomogla bih im kuhati ručak. Pričala bih im priču o „Maloj vili“. Bila bih sretna kada bi vidjela osmješ na njihovim licima.

Ines Komes, 2.b

Prijateljstvo

Bio je lijep i sunčan dan. Otišla sam k prijateljici. Odlučile smo nešto pojesti. Ja sam uzela najveći komad kruha, a ona najmanji. Kad smo se najele, otišla sam kući. Dogovorile smo se da će ona sutra doći k meni. Pomislila sam da sebičnost nije lijepa. Izrezala sam velike komade kruha i njoj dala najveći. Ona je taj komad podijelila sa mnom. Bila sam sretna. Više nikad nisam bila sebična. Shvatila sam da je prijateljstvo najvažnije i da u njemu nema mjesta sebičnosti.

Maja Pozder, 2.b

Pomažemo - volimo

- to je lijepo ponašanje i zbog toga nam sv. Nikola može donijeti poklone (Veronika)
- dok me netko zaprosi ja mu pomognem – oko igračaka za pospremiti ili oko nečega drugoga (Zara)
- jenput su me baka i deda zamolili da pobiram orehe i ja sam onda pobral sve orehe i bacal sam ih u kantu (Luka)
- ja sam mami, baki i dedi pomagala drač z motikom skapati, pomagala sam zato da budemo brže gotovi (Nina)
- dok mi mama reče da zvadim posudu iz perilice onda ja to napravim (Karla)
- dok idemo od mora onda pomognem raspakirati stvari (Zara)
- ja sam jenput bratu pomogla zadaću napisati (Marija)
- mami i tati pomažem koruzu trepti (Gabi)
- ja pomažem baki kuhati palačinke i posudu čistiti (Martina)
- tati pomažem s tačkama voziti drva u šupu (David)

Dječji vrtić „Škrinjica“

Dobrota

Dobro je činiti dobro. Uvijek nastojim biti dobar prema svom bratu Franu. Kad je tužan, meni je žao pa smišljam nove igre za oboje. Ne volim da netko povrijeti mog brata. Za vrijeme proslave mojeg rođendana na kojem su bili moji prijatelji, Fran je uzeo cijelu zdjelu smokića. Moj prijatelj Niko je govorio Franu da je bebica. Ja sam branio svojeg brata pred Nikom. Poslije toga, Niko i Fran su se sprijateljili. Moj tata je vikao na Frana jer je gurao stol. Fran se rasplakao, a ja sam ga utješio tako da sam mu govorio lijepo i utješne riječi. Tata je prestao vikati. Sretan sam što mogu u raznim prilikama pomoći i utješiti svog brata.

Ivano Kliček, 2.b



Zara Zagorec, DV Škrinjica



Veronika Briška, DV Škrinjica

„ima tu kaj istine“ POPLAVE

Posle velike poplave koja je zadesila Slavoniju, ogloušili su priek televizije da bi trebalo prikupljati pomoći. Trebalo je sega, štou kaj more, od papiera za zahod, oblieke, vode, hroune. Jedni su odma počeli kupuvati ka su mislili da bi dobro došlo. Skupljalo se tu po općinama, Crvenom križu i koje kakvim udrugama. Joža i Štief, kak i naviek, muoraju prije čuti ka bu štou kupiu i kuliku čega pa budu se prema tomu ravnali. Našli su se v jutri na rakiji v krčmi.

– Štief odma pobere na red Jožu, treba pomoći, več prikupljaju na općini. Moja Mara je odma zgruntala. Bole da mi doumu nek da muora neče nam dati.

– Imaš ti Štief praf, v neku rouku je istina ka je rekla. Joa sam baš snočka zi svoju Anku odrediu. Douli bumo hiljadu kuna, nek kupiju ka treba.

– Pa ti si ni normalni, hiljadorku buš dau. Buog znuo čieji žep bu ju greu, bole ti je da neka kupiš.

– Nebum se joa natezau, znoš kuliku bi papiera za zahod ili sopunof kupiu za te peneze. Dok tu dopeljam pred općinu, de se tu pobira, budu mi se smejali.

– Drougi Joža, samo ti se „bedoki“ moreju smijati. Joa znoun, jene svoje, bogoute prijatelje koji su ni jene kune potrošili. Otpeljali su sou „stouru kroumu“ z hiže, ka im se nebu motala. Ka jieh nebu sroum? Tvuoj papier bu Bour nuovi. Ak nečeš čuda dopeljati, kupi pelene za decu, une su skoupe pa ti nebu tu baš tak čuda pakieti.

– Joj, Štief, v pelene se baš ne razmim. Mouči me, ka bumu mi god kupili se ti to more završiti na krivum mesti. Furt neča čer ili sneha ima malo diete, evo ti zabadaf peleine. Sopuni i papieri, takaj moreju i v gospuockim zahodima završiti, voda se more v kancelarijama piti i tak se.

– Dobro je moja Mara predložila. Mi bumo kupili konzerve, božulj, mahune, groušic, a najviše „haše-a“ „makaruni i špageti“. To se brže skuha ili samo pretopi. Mislim si da bu to ipak došlo na prouvo mesto. Ne verjem da bu si to neče zeu. Mahuni i božulj baš neju pod jezik, a ne verjem da bu s tiem neče „šviercau“.

– Nej biti preveč sigurni. Denis su konzerve itekak zahvalne, pogotovo za liene kuharice.

– Ah, Joža, ti misliš da ni tu nej bilo dobro. Ve sam pak „zvun sebe“, idem dimu da čujem, moti se Mara kaj spametnuga zmislila. Tak bu, kak bu una rekla.

Odišli su s krčme. Joža na „Kuzluofček“ glet kak se krumpier kouple jer se Pitvica rezlijola, a Štief dimu. Mara je sa biesna nasrnula na Štiefa dok je došiu, a srmouk nika je ni biu krif. V jutri, dok je išla zi štacuna se zišla zi strinu Katu. Išla je z općine ka je nesla pet litri uolja i pet kil cukura. Čistu dosta za jenu penziju od hiljadu pectuo kuna. Una je istu bila biesna. Na općinu je došla sosedovica Ruža. Una ima njemačku penziju, a vrečici je donesla dvie flaše vode i jednu kouvu. Bilo ju je malo sroum pred strinu Katu. Odma je počela govoriti kak razmi ljudi v Slavoniji jer je i jej v kuhji poukla cief. Imiela je čuda kvoura. Napuhnu se parkiet i zi zida su otpale pločice. Strina Kata je samo prevrnula z očima i krenula k duomu. Dok je došla do svoje lese, eto ti Jože. Doletiu je z biciklinum sej zažoureni od „Kuzluofčeka“. Soum se sobom spominau, kak mu je sej krumpier voda pujela. Ima čisti zgubičik, a tou letu je baš posadiu friško seme. Ne zna de mu je bila pamet. Strina pa je govorila kak je to niš več prema Slavoniji, glavno da su hiže ostale ciele. Ipak nam se Bogik smilovau, makar smo si ni zaslužili, preveč smo griešni.

Zutra su več Štief i Joža z autima dopeljali na općinu pakiete. Si su se čudili, ka je ipak vu tiem, tulikim škaduljama. Na saki su z velikim slovima napisali „SAMO ZA POPLAVLJENE U SLAVONIJI“. Si koji su bili puolik, su razmili zaka su tak napisali. Posle toga su udišli na pijaču jer bi preveč fletno došli dimu. Svašta su tam premleli. Nazouj su soumi sebi rekli da je ni dobro ka su šinokuoše preorali. Več su više pout nadrljali. Jievi stouri su znali da okuoli Pitvice nebreju biti zemlje jer je niski teren pa je visoki vodostaj. Pitvica pak se razlievle čiem malo vekši dejšč opoudne jer ju lietima nišče ne čisti i preširovle. Na zemlji, kuliku zrouste, zrouste, glavno da se neka diela. Na koncu su se med sobom dogovorili da muoraju dobro poslušati radio. Sigurno bu na općinu treba prijaviti „kulture“ koje je voda vništila. Zaka bi prepustili priliku, saka kuna bu za „hasin“. Moti dobiju Bour tuliku, kuliku su potrošili za poplouvlene v Slavoniji.

Antonija Zagorec

Jedan dan u mojoj obitelji

Jutro je. Vani je još uvijek mrak. Rano je. Čujem da su mama i tata budni. Mama hoda po kuhinji. Ulazim u kuhinju i vidim doručak koji mi je mama pripremila. Tata se žuri na posao. Još je uvijek pospan pa ne želi razgovarati. Čujem kako baka hoda po hodniku. Ona je uvijek sretna. Svi odlazimo iz kuće, osim bake. Poslijepodne je. Počinje okupljanje u kući. Tata dolazi s posla. Mama ulazi u dnevnu sobu. Ugleda tatu pa ga zagrli. Tata mi pomaže rješavati domaću zadaću. Ponekad to dugo traje, pogotovo kad iz matematike imamo puno zadaće. Polako se spušta noć. Sedam je sati. Odlazim u sobu. Spremam se za spavanje. Mama i tata me dođu pokriti. Tada mogu mirno zaspasti.

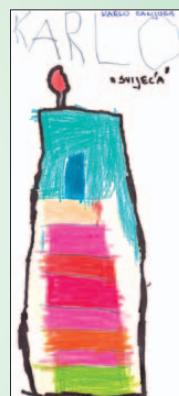
Maša Županić, 2.b



Magdalena Sirovec,
DV Škrinja



Sara Margetić,
DV Škrinja



Karlo Canjuga,
DV Škrinja

KRIŽALJKA



VODORAVNO:

1. Voda Izraelaca iz ropsstva u Egiptu, (Izl. 3,1-15), 7. United States, 9. Narod u Mezopotamiji, kralj Nabukodonozor, (Jdt 1,1.7.11.), 10. Vrsta papige, arara, 11. Garnitura smještena u kutu, 12. Krah, propast, npr. burze ili živaca, 13. Rijeka u Poljskoj i Njemačkoj, 14. Pribori za rad, 15. Bivša Varaždinska industrija obuće, 16. Vrsta sira, edamer, 17. Dvadeseto i dvadesetšesto slovo abecede, 18. Vrsta gospodarske grane namjenjene lovu, lovačko, 19. Verdijeva opera, 21. Elektronska industrija, 23. Državni ured, npr. za zapošljavanje, za obavještajni rad i sl., 27. Oslobođen od odgovornosti, obuhvaćen amnestijom, 29. Albert od milja, Berto, 30. Also known as, pod drugim nazivom,

OKOMITO:

1. Kolač od maka, 2. Izreći osudu, 3. Mojsijev tast (Izl.3,1.), midjanski svećenik, 4. Nogometni Darijo, 5. Ženski oblik imena Ico, 6. Josipović Ivo, 7. Zavjera, komplot, radnja učinjena radi ostvarenja mračnih ciljeva, 8. Zatvorska ćelija namjenjena za usamljavajuće zatvorenika, 10. Nekadašnji grad u Texasu, bitka iz 1836.g., 12. Posude za držanje soli, soljenke, 14. Došašća, pripreme za blagdan Božića, 16. Drugi i četvrti i samoglasnik, 18. Ležaj, npr. kuglični, (germ.), 20. Ličko muško ime, Danilo, Danko, 22. Majčin brat, 24. Oznaka za Estoniju, 25. Irska republikanska armija, 26. Majka Blažene Djvice Marije, supružnica Joakima, 28. Auto oznaka Maribora.

Sastavio: Marijan Pozder

BOŽIĆNO JUTRO



Ida Pozder, DV Škrinjica



Ivan Botić, DV Škrinjica



Niko Novak, DV Škrinjica

Zima caruje.
Blagdanska tišina.
Na prozorskoj klupčici,
hrpa svježeg snijega.
Na staklu, ruža od leda.
Grize zubato sunce.
Blješte nanosi.
Koracima tihim,
prolaze ljudi.
Idu iz crkve.
Usput se grle,
pružaju ruke.
Doživjeli su Betlehem.
Svatko na svoj način.
Zato kući, u srcu,
svi nose, isti Božić.

Antonija Zagorec



Betlehem - mjesto Isusovog rođenja

